Montano og Stephanie.

Syngestykke i tre Acter

af

Dejaurez

sat i Musik af

Bertonz

og oversat ved

N. T. Bruun.

Kiøbenhavn, 1812.

Paa H. Soldins Forlag i Pilestræde No. 117.

Trykt hos J. P. Mandra.

782.12
B459mDb

Personerne:

Leonati, Lehnsherre.
Stephanie, hans Datter.
Montano, hendes Elsker, Ridder.
Altamont, hans Ven, Ridder.
Fabricio, Altamonts Vaabendrager.
Salvator, Munk.
Riddere.
Stephanies Følge.
Bønderfolk af begge Kiøn.

(Handlingen foregaaer i Omegnen af Syracusa, i Begyndelsen af det tolvte Seculum, da Syracusanerne havde afkastet Saracenernes Aag).

Montano og Stephanie.

Syngestykke i tre Acter.

Første Act.

(Skuepladsen forestiller en Dyrehauge. Paa den ene Side Leonatis Borg med en fremspringende Altan. Det er i Skumringen).

Første Scene.

Stephanie. En Deel Fruentimmer.

Stephanie. Hvor denne Aftenstund er skiøn! den svale Kiølighed udvider og hæver Hiertet! — Nu er vort Arbeide færdigt! Dette Belte skal min elskede Fader modtage af sin Datters Haand! — dette Skierf skal pryde min Montano, naar vi ved Alteret bekræfte vor Eed, at elske hinanden for evig!

Aria.

Ja! naar i Morgen Solen atter stiger,
Elskede, da jeg Dig rækker min Haand!
Hymen skal fastknytte Kierligheds Baand!
Ømhedens Ja vi ved Altret udsiger! —
Men, ak! hvi slaaer saa tungt min Barm?
Ved Tanken om vor Pagt en Gysen mig betager!
Hvorfor giør Glæden mig ei varm?
Hvi bæver jeg for den, til hvem mig Hiertet drager?
Selv min Fader bifalder vor Pagt.
Jeg af mit Bryst hver Tvivl forjager!
Selv Kierlighed min Haand har i Montanos lagt!
Nei! ingen Frygt mit Hierte nære!
kun smilende Glæder indtage min Siel!
Min Elsktes Brud jeg snart skal være!
Næste Dag skienker os det saligste Held!
Naar Solen i Morgen opstiger,
jeg, Elskte, Dig rækker min Haand!
det hellige Ja vi udsiger,
og Hymen fastknytter vort Baand!
Nei! ingen Frygt mit Hierte nære! o. s. v.
Du mit Hiertes gladeste Dag
skal modtages af sorgfrie Slag!

(Man seer Bønderfolk af begge Kiøn paa Høiene i Baggrunden). Hvem er det jeg hisset seer?

Et af Fruentimmerne. Egnens Indbyggere, ædle Frøken! de har ventelig erfaret, at Din Bryllupsfest høitideligholdes i Morgen, og komme nu, for at lykønske Dig.

Anden Scene.

Stephanie. Fruentimmerne. Bønderfolk af begge Kiøn, (som komme ned ad Høiene under en landlig Musik).

Chor.

Du Egnens Glæde!
Hil Dig! Hil Dig!
Omsnoet af Kierlighedens Kiæde,
gid stedse Du paa Roser træde!
Dig Himlen giøre lykkelig!
Hil Dig! Hil Dig!
Lev lykkelig!

Bønderpiger.

Ja! enhver af Dine Fremtiidsdage
skue Dig tilbedet og glad!
Hil Dig og Din elskende Mage!

Mandfolkene (paa samme Tiid):
Forskiøn, o milde Himmel, hendes Dage!
Dydens Fader! hør hvad vi bad:
Velsign hende og hendes Mage!

Alle.

Naar det gryer ad Dag,
ved Lærkens første Slag,
vi dandse vil! vi synge vil!
Med Leeg og Spil
Din Bryllupsmorgen vi modtage!
Vore Hierter frydes ved
at skue Eders Kierlighed!
Træd ind til lyksalige Dage!
Hymen Dig rækker sin Myrthekrands;
vi hilse Din Fest med Sang og med Dands!

Unge Piger,
(som byde Stephanie hvide Roser og Lillier):
Vi, vor elskte Herskerinde,
disse Blomster byde Dig!
Rosens Ynde Din er liig,
men ei saa brat den forsvinde!
Lilliens sneehvide Skiær
er Billed paa Hiertets Dyder;
reen som den Du er:
modtag da Lilljen vi Dig byder!

Stephanie
(pegende paa sit Bryst):
Ja, dens Plads skal være her,
naar som Brud den mig pryder.

Tredie Scene.

De Forrige. Montano; hans Følge (med Brudegaver, som de flye til Stephanies Damer).

Montano (til Stephanie):
Favre Brud! modtag af min Haand
(Han hænger en Guldkiæde om hendes Hals).
dette Pant paa Ømheds Glæde
ved Haabet om vort salige Baand.

Stephanie.
Ja! elskte Ven! snart skal vor Kiæde
fastknyttes! da vort Bryst er Lyksaligheds Sæde!

Stephanie og Montano (til Bondefolkene):
Paa næste Dag
vor Fryd deeltag!
kom, hør os sværge Troskabs Eed!

Choret.

Naar Soel staaer op er hver beredt!

Stephanie og Montano (til Bønderne):

Vor Pagt I skue!

kom, forhøi og tag Deel i vor Lyksalighed!

Montano (til Mandfolkene):

Husk paa min Elskovs hede Lue!

Stephanie (til Fruentimmerne):

Til Herrens Tempel følger med!

Chor.

Naar det gryer ad Dag,
ved Lærkens første Slag,
vi dandse vil! vi synge vil!
Med Leeg og Spil
Din Bryllupsmorgen vi modtage!
Vore Hierter frydes ved
at skue Eders Kierlighed!
Træd ind til lyksalige Dage!
Hymen Dig rækker sin Myrthekrands;
vi hilse Din Fest med Sang og med Dands!

(Alle gaae bort. Stephanies Følge ind i Borgen; Montanos ud ad den ene Side, og Bønderfolkene op ad Høiene i Baggrunden).

Fierde Scene.

Stephanie. Montano.

Montano. O, min Stephanie! See, hvor Alt, hvad der omgiver os, føler sig lykkeligt ved det Held, som venter os! Og Leonati, Din ædle, ærværdige Fader! han har nu befriet vort Fædreneland for de vilde Saraceneres Tyrannie; han har allerede givet mig Navnet Søn! O, min Stephanie! vi skal forskiønne denne dydige Krigers gamle Dage!

Stephanie. Ja, i vore Arme skal han føle sig forynget!

Montano. Han eier hele Syracusas Høiagtelse og Kierlighed; i Morgen ville alle Byens Indvaanere strømme hertil, for at være Vidne til hans faderlige Glæde! O, hvor mange Henrykkelser vil ikke den næste Dag skienke os!

Stephanie. Min dyrebare Montano!

Montano. Kun een Ting fattes i min Lykke: at min Ven Altamont ikke kan bivaane den; Du veed, hvor kier han er mig; men Borgerens Pligter hindre ham fra at være Vidne til vor Ægtepagt. Stephanie! hvor sødt vilde det

ikke have været mig, at see en trofast Ven frydes ved den Lyksalighed, som venter mig! — Men Din Fader kommer!

Femte Scene.

Stephanie. Montano. Leonati. Adskillige Tienere.

Stephanie (omfavner ham). Min Fader! omfavn Din lykkelige Datter!

Montano. Din lykkelige Søn!

Leonati. Elskede Børn! (til Tienerne): Alle skal dele min Glæde! Saasnart Dagen gryer, skal mine Porte aabnes; Alle være velkomne i min Borg: Fattige og Rige! ingen maa fattes noget af hvad jeg kan give! Kommer især ihu, at vise den Fattige det mildeste Giæstvenskab. O, maatte endogsaa den ulykkeligste af mine Brødre kunne glemme sine Sorger ved en Frydefest, som betrygger alle mine øvrige Dages Lyksalighed! (Tienerne gaae).

Terzet.

Leonati.

O, mine Børn! min Faderbarm
saligt Haab, himmelsk Fryd indtage!

Min Siel er atter varm
som i sin Ungdoms Dage!

Stephanie og Montano.

Himmelske Stund for min Siel!
faderlig Fryd vor Pagt bifalder!
Fra Din Haand udstrømmer vort Held!
Nyd graahærdet Ungdommens Alder!
Ja, i vor Favn føl Dig lykkelig!

Leonati.

Det er jeg, thi I elske mig!
(til Stephanie):
Aldrig den Flamme, som nu brænder
for den Mand, jeg Dig gav, i Dit Bryst sluk-
kes ud!

Stephanie.

Elskte Fader! Dit Barn taknemmeligt er-
kiender
al Din Godhed, og glad adlyder hun Dit Bud.

Leonati (til Montano, i det han lægger Ste-
phanies Haand i hans):
Modtag, min Søn, af mine Hænder
her den kiereste Skat, som mig skienkdes af
Gud!

Montano.

O, min Fader! Din Søn taknemmelig erkiender
alt det Held Du ham gav i denne hulde Brud!

Sammen:

Stephanie.

Fader og Mand, o, søde Navne! —
Jeg Eder begge kan omfavne!

Montano.

Fader og Brud, o, søde Navne! —
Jeg Eder begge kan omfavne!

Leonati.

Datter og Søn, o, søde Navne! —
Jeg Eder begge kan omfavne!

Stephanie og Montano.

Himmelske Stund for min Siel!
faderlig Fryd vor Pagt bifalder!

Leonati.

Elskede Børn! ved Eders Held
vorder jeg ung i sølvgraa Alder!

Stephanie og Montano.
O, Elskovs Pagt!
beskyt os med Din høie Magt!
lad Banen glæderiig os være!

Leonati.
O, Elskovs Pagt!
beskyt dem med Din høie Magt!
for dette Par Du Omhu bære!

Sammen:

Stephanie og Montano.
Hymens Baand!
o, knyt min Haand
fast til Ømheds Held,
tæt til min Elskedes Hierte!

Leonati.
Hymens Baand!
knyt deres Haand
fast til Ømheds Held,
tæt til det elskende Hierte!

Sammen:

Stephanie og Montano.
Vi ville dele Fryd og Smerte!

Leonati.
Ja! deler trolig Fryd og Smerte!

Alle Tre.

Omhed! Din Almagt hylder vor Siel!

Leonati. Min Datter! det er Tiid, at vi forføie os ind. Ved Morgenrødens første Straaler skal den hellige Ceremonie skee, som trykker Seglet paa Din Ægtepagt. Solen dalede nylig i al sin Glands; jeg haaber, at den vil oprinde skyfri paa Din Bryllupsdag. Lev vel Montano! — lev vel, min Søn!

Montano. Stephanie! i Morgen!

Stephanie. Ja, i Morgen! saa kort — og dog saa langt!

(Leonati og Stephanie gaae ind. Det mørknes).

Siette Scene.

Montano (allene).

Stephanie! det er sidste Gang disse Mure skulle adskille os; i Morgen er Du min! — evig min! O, med hvilken Længsel vil jeg ikke sukke efter Dagens Byrd! med hvilken Fryd vil jeg ikke hilse den første Soelstraale!

Syvende Scene.

Montano. Altamont.

Altamont. Montano!

Montano. Altamont! — Min Ven! Du her!?

Altamont. I lang Tiid har jeg været borte fra Syracusa; omsider erholdt jeg Orlov, og kan nu omfavne min Ven igien!

Montano. O, Gud! mine høieste Ønsker ere kronede! Du kommer netop i Tide, for at kunne være Vidne til min Lyksalighed!

Altamont. Til Din Lyksalighed?

Montano. Ja, hvis det er muligt, saa tænk Dig alt mit Held! den huldeste, dydigste, skiønneste Pige, Naturen nogensinde dannede, bliver min! Ja, min Ven: Stephanie er min Brud! — Men Du sukker? Altamont! er der hændet nogen Ulykke?

Altamont. Nei.

Montano. Truer nogen Fare Dig?

Altamont. Ikke heller.

Montano. Jeg lider paa Dit Ord, og det beroliger mig.

Altamont. Montano! — Du giver Dig da altsaa i Morgen?

Montano. Ja, sikkerlig! — Men hvorfor giør Du mig dette Spørgsmaal?

Altamont. O, min Ven! —

Montano. Tael ud! hvad betyder den Sindsbevægelse, hvori jeg seer Dig? er det et sørgeligt Budskab Du har at forkynde mig?

Altamont. Ja!

Montano. Gielder det mig? o, saa frygt ikke for at aabenbare mig Alt! Jeg beder Dig derom! Jeg kræver det i vort Venskabs Navn!

Altamont. O! hvi kan jeg ikke for evig dølge denne skrækkelige Hemmelighed!

Montano. Jeg vil vide den! At have en Hemmelighed for sin Ven, om det endogsaa er en sørgelig Hemmelighed, er at overtræde Venskabs hellige Pligter.

Altamont. Du har Ret; men hvormeget koster det mig ikke, at vække Dig af en sød Drøm, som tryller Dit Hierte med sit skiønneste Blændværk!

Montano. Tael! tael!

Altamont. Saa viid da Alt! viid, at denne Skiønhed, som Du tilbeder, som snart skal bære Navn af Din Ægtefælle — —

Montano (afbryder ham): Hvem?! Stephanie! —

Altamont (med den høieste Kraft): — Forraader Dig!

Montano. Stephanie! Dyden! Oprigtigheden selv!

Altamont. Forraader, bedrager Dig dog, siger jeg Dig!

Montano. Altamont! var Du ikke min Ven — havde nogen anden vovet med et eneste Ord at fornærme Stephanie, o, da skulde alt min retfærdige Harme — !

Altamont. Montano!

Montano. Man har bedraget Dig!

Altamont. Himlen give det! Men det er forgieves, at vi smigre os med et falskt Haab. Jeg er underrettet om den mindste Omstændighed ved den skiændige Kierlighedshandel! Jeg veed Alt, undtagen Din Medbeilers Navn.

Montano. Nei, det er ikke muligt! Altamont, jeg kan ikke troe Dig! Stephanie skulde kunne bedrage mig — mig, som vilde gaae i Døden for hende! nei, dette rene himmelske Hierte kiender ingen Svig! kan ikke bedrage sin første Kierlighed!

Altamont. Sin første Kierlighed? er Du det?

Montano. Ja! — det læsde jeg ofte i hendes fromme Øie! Og nævn mig Beviserne paa hendes Utroskab! hvor ere de? Kom ihu, at kun de soleklareste Beviser maae anklage et svagt, værgeløst Kiøn, som det er saa let at bagvaske og hvis tabte Ære Skumleren aldrig kan opreise!

Altamont. Beviser, Forblindede? indfind Dig her — blot om nogle Øieblikke, og da skal Du see Stephanie indlade et Mandfolk over denne Altan.

Montano. Et Mandfolk?

Altamont. Du skal see hende lukke sig inde med ham i sit Værelse, — og det Natten før hun holder Bryllup med Dig!

Montano. Gud! om det var sandt! — om Stephanie var istand til at drive Falskhed og Troløshed saa vidt! —

Altamont. Da lade Du en billig Foragt være den Uværdiges Straf!

Montano. Altamont! Du har tændt en fortærende Brand i mit Hierte!

Altamont. Ingen Svaghed, min Ven! Alt for øiensynlige Beviser ville snart betage Dig enhver Tvivl!

Montano. Bøddel! hold op at martre mig!

Altamont. Naar Du har seet, da vil Du takke mig, fordi jeg i Tide afværgede Din Ulykke.

Montano. Ja, jeg vil see, jeg vil oplyse mig! det gielder min Lyksalighed, mit Liv! —

Altamont. Jeg skal være Dig nær.

Montano. Det venter jeg ogsaa. Men endnu flere Vidner maae kunne stadfæste Stephanies Uskyldighed — eller hendes Forbrydelse! dem vil jeg nu forsamle.

Altamont. Du finder mig her igien.

Montano. Altamont! Du kiender dette stormende, sydende Blod — mit Hierte veed af ingen Middelvei — dersom Stephanie bedrager mig — Gud! om hun bedrager mig! — er denne dievelske Troløshed Lønnen for min hede Elskov, o, da gys for Følgerne af min Harme! bæv for mit Raseri! Men nei! hun elsker mig! hun er reen og uskyldig som det diende Lam! Alting beroliger mig! alting giver mig det Haab, at Dyden vil seire over Bagvaskelsen, og at jeg skal finde hende mig værdig! Du seer mig snart igien. (Han iler ud).

Attende Scene.

Altamont (allene).

Gaae! Snart skal Du see et Syn, som støder tusinde Dolke i Dit Hierte! — Ja! jeg skal

sønderbryde denne græsselige Ægtepagt, som jeg ikke kunde overleve. Jeg udholde at see Leonatis Datter i en andens Arme? nei, før i Dødens end i Dine, Montano! Mit hele Hierte brænder for Stephanie! det veed Du ikke, Du min Lykkes Morder! Jeg oppebiede kun min Hiemkomst, for at begiære hende af hendes Fader; jeg lander, og finder hende som Din Brud! Til at frakiæmpe Dig hende var det for sildigt, men — endskiøndt Bryluppet er berammet til i Morgen — til Hævn er det endnu Tiid!

Recitativ.

Nei! Pagten aldrig knyttes skal!

Aria.

Intet Valg har jeg meer!
Øieblikket er nær!
Tiden iler! — min Qval tiltager!
Skinsygens Flammer fortære mit Bryst!
kun ved Hævn kan jeg stille dens Plager!
Bort med frugtløse Klager!
Hævner-Dolken jeg drager! —
Hvordan! Med dievelsk grusom Lyst
jeg Stephanie kan beskiæmme?
saa rene Dyder jeg kan glemme,
og være døv mod Pligtens Stemme? —

Mit Hierte banker Slag i Slag!
slaaer det af Hævn hvad heller Nag? —
Men nei! intet Valg har jeg meer!
Øieblikket er nær!
Intet Haab er mig levnet!
Vel, døe! hadet, men hævnet!
Kom, Had! kom, Hævn! understøtter min Harm!
Mig tusind Piinsler sønderslide!
Raseri, vilde Nag i mit Hierte stride!
Al Helvedes Qval er i min Barm!

Niende Scene.

Altamont. Fabricio.

Altamont (gaaer ham imøde): Nu vel, Fabricio! er Alt beredt?

Fabricio. Fuldkommen! En af Stephanies Terner er aldeles paa vor Side, og staaer os bi i Alt.

Altamont. Saa jeg kan da være sikker?

Fabricio. Frygt intet! Vi har aftalt alleting; jeg forlod hende i dette Øieblik, da hun gik hen at iføre sig sin Frues Klæder.

Altamont. Bleve vi røbede — !

Fabricio (afbryder ham): Jo! da saae det godt ud! Men De maa dog tilstaae mig, ædle Herre, at denne Gang gav jeg Dem et overmaade godt Raad; det var umuligt, at nogen kunde have havt et ypperligere Indfald!

Altamont. Ah!

Fabricio. Da jeg kom til Dem i Morges, var De nedslagen, fortvivlet, færdig at støde Dem Sværdet i Hiertet. Jeg er Dem tro og hengiven; derfor kunde jeg ikke taale at see det. Paa eengang faaer jeg dette herlige Indfald, jeg meddeler Dem det, De synes om det, fatter Mod — og maa det da ikke glæde mig, at jeg, saa at sige, har frelst min Herres Liv?

Altamont. Himlen give det!

Fabricio. Det maa nu gaae som det vil, saa er jeg nok straffet for min Opfindelse, siden De vil have mig selv til at være Hovedmanden! Saaledes at gaae paa Eventyr er et voveligt Foretagende!

Altamont. Hvad har Du at frygte?

Fabricio. Hm! dersom Signor Montano paa det samme — De forstaaer mig nok! — Det beder jeg Dem om: hold paa ham i Tide!

Altamont. Vær kun rolig; men jeg hører Støi; forføi Dig bort! tryk Hatten dybt ned i Øinene!

Fabricio. Det skal jeg nok!

Altamont. Svøb Dig tæt ind i Kappen; og husk paa alleting!

Fabricio. Og De, æble Herre! husk for alting paa, ikke at lade mig blive i Stikken!

Altamont. Der kommer nogen! hurtig bort! (Fabricio gaaer).

Tiende Scene.

(Mørk Nat).

Altamont. Montano, ledsaget af sine Venner; siden Fabricio.

Final.

Montano (til sit Følge):
Brødre! kom! værer stille!
Vi tause være ville!
følger med!

Choret.

Ja, affsted,
men tause, stille!

Montano.

Nærmer Jer!

Choret.

Her vi er!
vi Dig tause følge ville!

Montano og Choret.

Tys! sagte! værer stille!

Montano (kalder med dæmpet Røst):

Altamont! — Altamont! —

Altamont (gaaer hen til ham).

Jeg er her!

Montano.

Min Ven! den grumme Tanke
kan jeg endnu ei nære,
at Stephanie troløs er!
Nei, Hiertet føler jeg at banke! —
o, hendes Billede er der! —
Saa falsk en Pige ei kan være!

Altamont.

Du snart vil Din Blindhed indsee;
Sandheds Lys skal Alt opklare!

Montano.

Gud! om de Løvter Falskhed vare!
O, vilde Qval! o, Hiertevee!

Altamont.

Betragt med Kulde hendes Svig,
som Dig har hildet i sin Snare!
Lad ei Din Harme yttre sig!
Snart Sandheds Lys vil alt opklare!

Choret (paa samme Tid):

Betragt med Kulde hendes Svig,
som Dig har hildet i sin Snare!
Lad ei Din Harme yttre sig!
Snart Sandheds Lys vil alt opklare!

Montano (med Lidenskab):

Nei, nei! jeg tør det ei erfare!
Ei det Syn kan jeg taale! Jeg gyser ved
Visheden om slig Skiændighed!

Altamont (lyttende):

Tys! stille!

Choret (ligeledes):

Tys! stille!

(Man seer Fabricio liste sig langs med Muren og blive staaende under Altanen. Han seer af og til ængstelig til Montano og Altamont; denne sidste giver ham Tegn, ubemærket af de Andre).

Altamont og siden Choret:

Jeg seer et Mandfolk sig fremliste;
han i en Kappe indsvøbt er.

Montano (bævende):

Mit Blod er Iis! — Du, Hierte, briste!

Altamont og siden Choret:

Vi os i Krattet skiule her.

Montano.

O Gud!

Altamont (tager ham ved Armen):

Kom! kom! følg med!

Choret.

Herre! tys! Koldsindighed!

(De skiule sig alle under Træerne, som ere midt for Stephanies Altan; Fabricio, som staaer

under den, spiller en Melodie paa Mondoline. Man hører, at der ovenfra gives et Klap i Haandeen).

Montano (lidenskabelig):
O Gud! mon det Signalet var!?

Altamont og Choret:
Ja, alt hun Tegnet givet har!

Montano.
O, Skræk! Døden er i mit Blod!
Qval og Tvivl mig fortære!

Altamont og Choret.
Rolig vær, og fat Mod!
Kom ihu, Alt tyst maa være!

(Altan-Døren aabnes, og et Fruentimmer, klædt som Stephanie og af samme Figur, kommer ud, og seer sig med paatagen Ængstelighed omkring).

Altamont.
Nu en Qvinde jeg seer! —

Montano (med piinlig Sieleangest):
O, Venner! er det hende? —

Altamont og Choret (med Fyrighed):

Ja, hende! Ja, hende!
See! see! vi det kiende!
Trods Nattens Mulm enhver gienkiende maa
de Klæder, som den Falske i Gaar havde paa!

(Fruentimmeret paa Altanen kaster en Reebstie ud til Fabricio); Choret (bliver ved):

See! See! det er hende!
den Falske vi kiende!

(Fabricio stiger hurtig op ad Stien, og gaaer ind ad Altandøren tilligemed Fruentimmeret, som slynger Armen om ham).

Montano
(sliber sig løs fra de Andre, drager Sværdet, og styrter rasende henimod Altanen):

Døe da, Boler! for min Arm!

Altamont og Choret
(holdende ham tilbage):

Styr Din Harm!
og Hævnen end forhal!

Montano
(gaaer pludselig fra det vildeste Raseri over til den afmægtigste Bedøvelse; han staaer et Dieblik

ubevægelig, vaagner lidt efter lidt med Tegn paa Vildelse, og udbryder omsider med den dybeste Smerte):

Gud! kun Fortvivlelse mig leder!
det er da sandt? jeg saae min Qval!
troløs er den Mø jeg tilbad!
hvis Hierte jeg engang besad!
som var mig Alt! (atter rasende): Men skielv, Meeneder!

Altamont og Choret.

Styr Din Harm! rolig vær!
Nei, adlyd ikke Hævnens Stemme!
Du Forræderskén bør glemme!
Ved kold Foragt hende lær,
at hendes Tab Dig ringe er!

Montano
(med den heftigste Lidenskab):

Nei, nei! Hævnens Torden den Falske skal knuse!

Altamont og Choret.

Rolig vær! styr Din Harm!
lad ei Hævnstormen bruse!
Kom! kom! følg med!
fly dette Sted!

Montano (som før):

Nei! Nei! See, til Hævn jeg løfter min Arm!
Slipper mig! Hævnens Ild blusser høit i min
Barm!

Altamont og Choret.

Styr Din Harm!
kom! følg med!
fly dette Sted!

Montano (som før):

Dette Hierte hævne Straffens Sværd!

Altamont og Choret.

Kom! Du Forrædersken bør glemme!
Viis ved Foragt hendes Tab Dig ringe er!

Montano (som før):

Slipper mig! Hævnens Ild blusser høit i min
Barm!
Ei mit sydende Blod kan jeg tæmme!
Skielv, Falske! ja, skielv for min Harm!
Kun til Hævn jeg løfter min Arm!

Altamont og Choret
(medens de drage Montano med sig):
Kom! kom! følg med!
fly dette Sted!
(Alle forlade Skuepladsen og Dækket falder.)

Ende paa første Act.

Anden Act.

(Skuepladsen forestiller en dyb gothisk Forsal, som er Indgangen til et Capel; hele Baggrunden optages ved et stort Forhæng, som skiuler det Indvendige af Capellet. Det er i Morgenskumringen og Skuepladsen er kun halv oplyst).

Første Scene.

Altamont. Fabricio.

Altamont (kommer ind i heftig Sindsbevægelse, som udtrykkes ved den Musik, som begynder Scenen. Han gaaer urolig frem og tilbage).

Fabricio (efter et Ophold, hvori han har betragtet sin Herre): Hvorfor er De i denne heftige Urolighed, ædle Herre? Er alting ikke lykkedes langt over Deres Forventning? Vi har alle tre spilt vore Roller, saa det var en Lyst. De passede i Tide at afværge det Stød Signor Montano havde tiltænkt mig Stakkel! Stephanies Kammerfrue lukkede mig ud af Slottet igien, uden at noget Menneske mærkede det; jeg skyede hende den aftalte Summa fra Dem, og jeg svarer for hende som for mig selv. Ingen kan vidne imod Dem eller anklage Dem: hvad forlanger De da vel mere?

Altamont. Tie, Ulykſalige! — Skulde jeg da have begaaet en Forbrydelse, uden at høste mindste Nytte deraf?!

Fabricio. Jeg forstaaer Dem ikke, ædle Herre! Hvad er der da hændet?

Altamont. Der er aldeles intet forandret i Tilberedelserne til dette forhadte Giftermaal!

Fabricio. Hvad! har Signor Montano ikke —?

Altamont. Jeg veed ikke hvad jeg skal tænke. Med megen Møie fik vi ham bragt hiem til sig selv; i sin første rasende Forbittrelse vilde han trænge ind i Borgen, opsøge Meenederskеn, giennembore hendes Hierte! men paa eengang forandrede han sin Beslutning; han satte sig for at skrive til Leonati; men hvor var det ham muligt at ordne sine Tanker i den Sindsbevægelse, hvori et saadant Syn havde sat ham? Han begiærede at være allene; jeg forlod ham ogsaa, men han kaldte mig strax tilbage, for at sige mig disse Ord: "jeg vil dog see, hvor vidt hendes Frækhed gaaer!" — Fabricio! disse faa Ord, min Misgierning, min martrende Kierlighed, alting forfærder mig! Jeg forlod Montano med Skræk, som i Vildelse; jeg havde intet blivende Sted — det var som om onde Aander forfulgde mig! — Da saae jeg dette Capel — det stod aabent — jeg tyede herind — jeg vilde kaste mig ned for Herrens Alter og bede — men det er her — her er det de skal foreenes! her skal Stephanie vies til Montano, og jeg til Afgrundens Qvaler! — O! skulde han endnu vove at ægte hende?

Fabricio. Det kan jeg ikke troe.

Altamont. Skulde jeg være røbet!

Fabricio. Det er umuligt!

Altamont. Timen nærmer sig! Jeg fortæres af Kierlighed og Skinsyge! Synet af dette Sted — o, det forøger mine Qvaler! Ja, denne hellige Bolig — disse høie, gienlydende Hvælvinger — alt fylder min Siel med en vældig Gysen! Mig synes, jeg er nærmere ved det Øie, som skuer Alt, og for hvis Blik ikke engang Hiertets lønligste Folder kan skiule sig!

Fabricio. O, Herre!

Altamont. Hvad fattes Dig?

Fabricio. De bringer mig til at skielve!

Altamont. Vær taus, det raader jeg Dig! thi hvis Du forraader mig —!

Fabricio. Paa min Troskab kan De stole.

Altamont. Bort — bort herfra! Mit Hierte er saa tungt — saa beklemt! — det trykkes — Det er Luften her — jeg kan ikke aande her! — Jeg maa ud, hvor jeg kan aande frit!

— frit? jeg aande frit? hvor er det? (han vil gaae).

Fabricio. Bie, ædle Herre! Jeg seer Leonatis Frende, den gamle Munk, som i Gaar kom fra Syracusa, for at vie Montano og Stephanie. Han vil kunne sige Dem, om der er hændet noget Nyt.

Anden Scene.

De Forrige. Salvator.

(Under denne Scene oplyses Skuepladsen lidt efter lidt).

Salvator. Hvad seer jeg! det er Dem, Signor Altamont?

Altamont. Ja, ærværdige Fader! — Skal Brudepagten knyttes endnu i denne Morgenstund?

Salvator. Til Montanos og Stephanies Held — ja! I Borgen ere Alle vaagne, og berede sig til Høitiden.

Altamont (sagte): O! rædselfulde Straf for min Brøde!

Salvator. Det er vist Deres Vens Giftermaal, ædle Herre, som i Dag har vækket Dem før Morgenrøden, og ledet Deres Trin til dette hellige Sted? — Hvor Morgenstunden er skiøn! Det lader, som om Naturen selv har iført sig sit favreste Smykke, for endnu at forøge det unge Brudepars Lyksalighed!

Altamont (afsides): Det unge Brudepars Lyksalighed!

Salvator (seer mod Vinduerne): O! hvor Solens første Straaler er et henrivende og fryderiigt Syn! Held den, hvis Siel er reen som de! Held den, som naar han vaagner, uden Nag kan randsage sit Hierte!

Altamont (afsides): O! hvilken Rædsel føler jeg ikke ved disse Ord! — Nei! det er meer, end jeg kan udholde! (høit til Salvator): Jeg forlader Dem, ærværdige Fader. Jeg gaaer min Ven imøde. (afsides): "Held den, som uden Nag kan randsage sit Hierte —" oh! (han gaaer ud med Fabricio).

Tredie Scene.

Salvator (allene).

Ja! min Siel nyder i denne skiønne Morgenstund en uudsigelig Henrykkelse! En himmelsk salig Fryd igiennemstrømmer mig!

Romance.

1ste Vers.

Den, hvis Vandel stedse var ret,
seer henrykt Dig, o Morgenrøde!
ved dette Syn slaaer Hiertet let!
Himlens Dag see vi hist imøde!
Reen for hver Skyld, barnlig og mild,
Bønner til Skaberen han sender;
taarefuldt Blik, Følelsens Ild
takke den Gud, som Solen tænder!

2det Vers.

Skiønne Kald! den favreste Mø
til elsket Brudgom skal jeg vie!
Himmelens Engle Roser strøe
paa Din Bane, min Stephanie!

Til denne Stund fryder jeg mig!
Ungdommens Ild den hos mig tænder!
Elskede Par, Held følge Dig!
Kierligheds Pagt først Døden ender!

Egnens Bønder, Syracusas Indvaanere ville vist snart være her, for at bivaane Høitiden. Jeg hører allerede deres Fryderaab. Velan! jeg gaaer at forberede mig til det hellige Kald jeg har at opfylde. (Han løfter Forhænget tilside, og gaaer ind i det Indre af Capellet).

Fierde Scene.

(En talriig Mængde Landsbyfolk af begge Kiøn komme jublende ind).

Chor.

Himmelske Glæde!
tag her Dit Sæde!
Hierternes Baand
vorder Troskabs Kiæde,
naar Brud rækker elsket Brudgom sin Haand!
Den skiønne Brud
skal her modtage

Dydens Løn af Godheds Gud.
Vort Hierte i Sang bryde ud:
Herrens Engle! beskiærm hendes Dage!

(Man hører en høitidelig Marsch nærme sig).

Femte Scene.

De Forrige, Leonati og Stephanie, (ledsagede af) deres Venner og Frender.

Leonati (træder ind under Marschen, med sin Datter i Brudebragt ved Haanden, og eftersfulgt af alle dem, som skulle bivaane Ægtepagten. I dette Øieblik drages Forhænget i Baggrunden tilside; man seer det Indre af Capellet, samt et Alter smykket med hvide Rosenkrandse).

Leonati (til Stephanie): Min dyrebare Datter! det vigtigste Øieblik i Dit Liv nærmer sig: Du gaaer fra mine faderlige Arme over i en dydig og elsket Ægtemands Vold. Huustroens Pligter afløse nu Datterens! Mit Herredømme over Dig ophører, men elsk mig stedse, og kom ihu, at om der er et Maal, hvor Faderens Myndighed ender, er der dog intet for hans Ømhed!

Stephanie (knælende for sin Fader).

O, min Fader! I Herrens Navn
velsign Dit Barn, før hun forlader Din Favn!

Leonati (med høitidelig Ømhed):

Milde Gud! mit Suk Du bønhøre!
Evige! lad det naae Dit Øre!
Meer end mit Liv hun er mig kier!
Min Alders Trøst hendes Pleie udgiøre!

(Han lægger Haanden paa Stephanies Hoved).

Modtag min Velsignelse her!

(Han bøier sig med Ømhed ud over Stephanie; hun reiser sig, og kaster sig i sin Faders Arme; han trykker hende op til sit Bryst).

Siette Scene.

Salvator. De Forrige. (Siden) Montano, Altamont og Montanos Venner.

Salvator (kommer fra det Indre af Capellet, og bliver staaende ved Alteret).

Chor
af unge Piger og Karle

(til Leonati):

Favn Din Datter, og sign hendes Held!
lyksalige Kaar hende vinke!

Almindeligt Chor
af Landsbyfolkene samt Leonatis Frender og Venner.

Favn Din Datter, og sign hendes Held!
lyksalige Kaar hende vinke!
Foryng ved Faderfryd Din Siel!

(Her træder Montano ind, efterfulgt af Altamont og sine Venner. Montanos Aasyn er mørkt. Altamont røber Sinds-Uro. Alle stille sig i Orden. Choret, som ikke deeltages af de Indtrædende, bliver ved:)

See, bliid Uskyldighed blinke
i det Blik
hun af Himmelen fik!
Favn Din Datter! velsign hendes Held!
Du op til Dit Bryst hende trykke.
Vær fro i den Elskedes Lykke!
Velsign hendes Held!

Leonati (leder sin Datter hen til Salvator).

Recitativ.

Fromme Fader! min Ven! nu velan!
(pegende paa Brudeparret):
Knyt den Pagt, som giør dem til Huustro
og Mand!
(Han træder igien tilbage).

Salvator (leder Stephanie til Alteret, og henvender sig derpaa til Montano, som ikke nærmer sig):

Herre! af min Haand Du modtage
den Mø, som Du kaarede Dig;
siig: vil Du hun som Ægtemage
skal til Din Haand vies ved mig?

Montano (seer i Veiret, træder nogle Skridt frem mod Alteret, og siger med Fasthed):

Nei!! —

Stephanie, Leonati og Salvator
(yderst forundrede):

Gud!! —

Montano (bliver ved):

— Er Svaret jeg giver!

(til Leonati):
Jeg, Herre! ægter hende ei!

Chor

(af Alle, undtagen Montanos Følge):
Store Gud! —

Stephanie (bævende):

Han svarde Nei!
O, Gud! det Ord mig afliver!

Salvator

(med Øinene mod Himmelen, og pegende paa Stephanie, som han holder i sine Arme):
Ophold den Arme med Din Vælde!

Leonati (rasende til Montano):
Meeneder! denne Skiændsel Du skal undgielde!

Chor

(af Leonatis Venner, samt Bønderne).
Han denne Skiændsel skal undgielde!

Leonati (som før til Montano):
Nei! troe kun ei, den Fryd Du faaer,
at skiænde disse sølvgraae Haar!

Denne Haand, skiøndt svag af Alder,
kan endnu Dit Hierte naae!
Den Skiændsel Du nedkalder,
paa Dig tilbagefalder!
Med sin forrige Kraft min Barm
nu paa ny jeg føler slaae!

(Han vil drage Sværdet og angribe Montano, men Stephanie river sig i det samme løs fra Salvator, styrter imellem dem og holder paa Leonatis Haand).

Stephanie.

Nei, min Fader! stands Din Harm!
See mine Qvaler! Dig forbarm!

Leonati og Montano.

Nei! intet slukke kan min rasende Harm!

Leonatis Venner,
(gribende til Værge):

Understøtter hans billige Harm!
(De gaae imod Montanos Venner).
Skielver, Frække! for vor Arm!

Paa eengang:

Montanos Venner,
(gribende til Værge):

Begge (Paa eengang:)
Ha! bæver og for vor rasende Harm!
Retfærds Sværd har bevæbnet vor Arm!

(Alle staae færdige til Angreb, hvorved det dannes en stor Grouppe; Stephanie er midt inde iblandt de Angribende, nærmest ved sin Fader og Montano).

Salvator
(styrter sig ind imellem dem og holder Sværdene tilbage; Alle standse):

Standser dog! Vilde Mænd! betænk hvor I ere!
giennemborer først mig! dette Tempel I ære!
Ei med Blod I besmitte det!
(til Montano):
Siig Du, hvad Dine Grunde vare!
Siig frem! Hvorpaa er bygt Din Ret?

Leonati og hans Venner.
Ja! strax han alting maa forklare!
Os intet, intet standse kan!
Strax Du os Alt maa aabenbare!
Saa tael! siig frem! — End tier han!

(Med det yderste Raseri):

Vel! saa fald an!

(De ville hugge til, men Montano træder i det samme frem).

Stephanie og Salvator (imellem de Angribende): Gud!

Montano (med Værdighed): Ja! jeg skal tale! — Jeg skal forklare mig! Jeg havde troet, at Meenedersken har endnu saamegen Ærbødighed for alt hvad der er helligt i Verden — havde endnu saamegen Frygt for den Alseendes Øine, at hun vilde blues ved at nærme sig til Alteret: — hun har havt denne Forvovenhed — og nu ingen Skaansel! — Leonati! Salvator! I Alle, som høre mine Ord, erfarer den sorteste Skiændighed: Denne hulde, blufærdige Mø — hun har svoget sine Eder, sin Ære og den ømmeste Elsker! I vide Alle, at jeg tilbad hende — ja, tilbad! thi jeg ansaae hende som en Guddom. — O, mit Liv vilde jeg have givet for at finde hende uskyldig, og jeg fælder endnu feige Kierligheds-Taarer ved at bekiendtgiøre hendes Skiændsel! ak! den er kun altfor vis! Vider: Aftenen før hendes

D

Ægtepagt — i denne Nat har den Troløse indladt et Mandfolk i sit Værelse!

Stephanie (som bedøvet): Hvor er jeg!? Var det — var det ogsaa Montano, som talde? som beskyldte mig? (Hun synker med opløftede Hænder paa Knæ): O! Fader i Himmelen! Du, som læser i mit Hierte, og seer dets Uskyldighed! staae mig bi!

Salvator. Montano! hvad har Du vovet at sige?

Montano. Sandhed!

Leonati. Lad ham bevise sit Udsagn, eller min retfærdige Hævn skal forfølge ham til Verdens Ende!

Final.

Montano (lægger Haanden paa Alteret).

Jeg sværger ved Gud! —
ved Herrens Bud!
jeg selv har seet hendes Brøde!

Stephanie
(i en ædel Stilling, og med oprakt Haand):
Jeg sværger ved Gud:
jeg veed af ingen Brøde!

Salvator (afsides):
Ak! om Vildfarelse her var! —
skal hun som Offer bløde!?

Altamont og Montanos Venner
(træde frem paa Skuepladsen).
Nei, nei! Vi Alle seet det har!
Vi kan som Vidner møde!

Montanos Venner (række Hænderne i Veiret; Altamont vil det ligeledes, men lader Haanden synke med Forfærdelse; Salvator seer pludselig skarpt paa ham; han bemærker det, søger at fatte sig, men tier dog, medens Montanos Venner synge):
At det er sandt, giør vi Eed!

Leonati (som sønderknuust):
Hvo tør tvivle!?

UNIVERSITY OF
ILLINOIS LIBRARY
AT URBANA-CHAMPAIGN

Altamont (afsides):

Vilde Nag!

Leonati.

Smerte! — Skiændsel! —

Montano.

Rædsels=Dag!

Stephanie (overvældet):

Almagts Gud!

Salvator.

Grumme Slag!

Leonati.

Altfor sandt det er!
Skiændslens Stund er nær!

Paa eengang:

Stephanie (knælende):

Almagts Gud! o, ene Du
læser i mit Hierte nu!

Salvator.

Almagts Gud! ja, ene han
i Dit Hierte læse kan!

Paa eengang:

Montano og Altamont,
(hver for sig):

Vilde, vilde Nag!

Leonati.

Qvidefulde Dag!
hvi jeg før Du kom ei døde!

Chor
(af Leonatis Frender samt Bønderne).

Altfor vis er hendes Brøde!

Montano
(afsides, pegende paa Stephanie):

Med hvert Ord klemmer Angst om mit Bryst!
Hiertenag døve vil Hævnens Røst!

Altamont
(afsides, medens han med piinlig Forfærdelse betragter Stephanie):

Dette Syn vækker Nag i mit Bryst!
Hierteangst døve vil Hævnens Røst!

Paa eengang:

Stephanie (i Fortvivlelse):

O, min Fader! — elskte Ven! hører mig!
Jeg er ulykkelig!
I ei til evig Qval mig Arme indvie!

Chor
(af Fruentimmer).

O, arme Stephanie!
Gud! hvo trøster Dig?
Hun er ulykkelig!
(til Leonati):
Du ei til evig Qval den Arme indvie!

Altamont og Montanos Venner
(til Montano):

Kom! kom! følg med!
fly dette Sted!

Salvator (til Leonati):

Den Arme er ulykkelig!
Du ei til evig Qval Din Datter indvie!

Chor
(af Montanos Venner og Leonatis Slægt).

Altfor vis er hendes Brøde!
Hvo kan tvivle? hun for den bøde!

Stephanie.

Hør Dit Barn! — Hør Din Brud!
Ei mig Arme forlader! —
Forbarm Dig over mig, o Gud! —
Hør Dit Barn, min elskte Fader!

Leonati.

Nei! Du til Skiændsel indvier Din Fader!
Bort! i Graven med Jammer nedstiig!
Fly mit Blik! jeg Dig, Skiændige, hader!
Jeg Dig foragter! jeg afskyer Din Svig!

Paa eengang:

Chor
(af Bønderne til Leonati):

Men, ak! hun er ulykkelig!

Stephanie.

O, hør Dit Barn, min elskte Fader!

Salvator (til Leonati og Montano):

Hør Dit Barn! — hør Din Brud!
Ei den Arme forlader! —
Forbarme Dig, o Naadens Gud!

Paa eengang:

Montano.

Nei, nei! Du, Utro, Din Elsker forlader!
Jeg Dig foragter! jeg afskyer Din Svig!
Fly for mit Blik! jeg Dig, Skiændige, hader!

Altamont og Montanos Venner
(til Montano):

Følg med os! Du den Falske forlade!
Husk Ærens Stemme! hun svigtede Dig!
Følg med os! dvæl ei her!
En troløs Pige bør Manden hade!

Leonatis Frender (til Stephanie):

Du til Skiændsel indvier Din Fader!
Bort! i Graven med Jammer nedstiig!
Fly for vort Blik! vi Dig, Skiændige, hader!
Vi Dig foragte! Vi afskye Din Sviig!

Stephanie.

Hør Dit Barn! — Hør Din Brud! —
O, forbarme Dig, Gud!

Bønderne.

Hør Dit Barn, grumme Fader!

Salvator (advarende):
Frygt for den Dag, som Dit Øie oplader!

Leonati (til Stephanie):
Ei Din Fader jeg er! fly mit Blik! jeg Dig hader!
Du kun Din Dommer for Dig seer!
Til Marter og Nag jeg Din Siel overlader!
beskiæm mig ei! kald mig aldrig Din Fader!

Montano (til Stephanie):
Bort! til Marter og Nag jeg Din Siel overlader!
Ei min Brud er Du meer!
fly mit Blik! jeg Dig hader!
Du kun Din Fiende for Dig seer;
Den utro Mø har ei Brudgom, ei Fader!

Leonatis Frender (til Stephanie):
Bort! til Marter og Nag vi Din Siel overlader!
Ei hans Brud, ei hans Barn er Du meer!
Fly vort Blik! vi Dig, Skiændige, hader!
Du idel Fiender for Dig seer!
Den utro Mø har ei Brudgom, ei Fader!

Paa eengang:

Paa eengang:

Bønderne.

Hør Dit Barn! — hør Din Brud!
Hvo selv forlader huld, ham Herren forlader!

Leonati og hans Frender.

(mig (mig
Beskiæm (ei! kald(aldrig Din Fader!
(ham (ham

Salvator og Bønderne.

Forbarm Dig over hende, Gud!
Forladt af Alle, vær Du hendes Fader!

Paa eengang:

Stephanie (med Raseri):

Stød til! giennemboer min Barm!
Ved mine Qvaler Jer forbarm!
Kom! dræb mig, elskte Fader!

Salvator og Bønderne.

I sønderslide hendes Barm!
Ved hendes Qvaler Jer forbarm!
Frygt, at en Dag Eders Hine oplader!
O, skaaner dog den Arme!
I Eder maae forbarme!

Paa engang:

Leonati og Montano.

Ha! bæv, Troløse! for min Harm!
Nei! bort fra mig! bort fra min Barm!
Mod Dig jeg har løftet min straffende Arm!

Leonati.

Beskiæm mig ei! kald mig aldrig Din Fader!

Montano.

Den utro Mø har ei Brudgom, ei Fader!

Begge.

Du er løsreven fra min Barm!
Bæv for (Faderens / Elskerens) straffende Arm!

Altamont og Montanos Venner.

Fly dette Sted! glem ei Din Harm!
Husk Ærens Stemme! følg med!
fly dette Sted!
Kom! døv al Medynk i Din Barm!
Sky denne Gienstand for Afsky og Harm!

Leonatis Frender (til Stephanie):

Paa eengang:

Ha! bæv, Troløse! for vor Harm!
bort fra ham viig! bort fra hans Barm!
Mod Dig er opløftet vor straffende Arm!
Den utro Mø har ei Brudgom, ei Fader!
Du er løsreven fra vor Barm!
Bæv for Slægtningers straffende Arm!

(Montano følger ud med Altamont og sine Venner. Leonati og hans Frender ville følge efter).

Syvende Scene.

Leonati. Stephanie. Salvator. Leonatis Frender. Bønderfolk af begge Kiøn.

Stephanie

(kaster sig fortvivlet i Veien for Leonati).

O, min Fader! — jeg skyldfri er!

Leonati

(med det heftigste Raseri, i det han støder hende langt bort fra sig):

Fra mit Blik! Jeg Dig hader!
Du min Skiændsel! (med den største Kraft):
forbandet vær!!!

Stephanie. Salvator og Bønderne.

Gud!

(Leonati styrter ud med sit Følge).

Attende Scene.

Stephanie. Salvator og Bønderne.

Stephanie.

Det sidste Slag var Døden!

(Hun synker afmægtig tilbage i Salvators Arme. Alle Bønderne forsamle sig om hende i en Grouppe).

Salvator (med Andagt):

Naadens Gud! Forbandelsens Eed afvend!
vær Du hendes Trøster i Nøden!

Stephanie,
(som ved Salvators sidste Ord er kommen noget til sig selv igien):

Tak — min Velgiører! — O, min Fader! —
Men — jeg døer! — Ah — min Ven! —
(Med den sidste Anstrængelse):

Reen for hver Skyld dette Liv jeg forlader!
Ah! — Ah! — ja — jeg døer!
(Hun segner uden Bevidsthed tilbage i Salvators Arme).

Salvator og Bønderfolkene
(omringende hende i en stor Grouppe):
Frels hende! bønhør
os, o himmelske Fader!
(Stephanie bæres ud i en skiøn Stilling, og Dækket falder).

Ende paa anden Act.

Tredie Act.

(Skuepladsen forestiller en pragtfuld Sal).

Første Scene.

Montano. Riddersmænd.

Montano
(kommer ind med heftig Lidenskab):
Skal jeg troe, Brødre! siger mig,
det Rygte, som nu man mig melder:

Dom over Stephanie et Samqvem af Riddere
fælder? —
I denne Sag min Dom blot gielder!
Kun imod mig hun øved' Sviig!

Ridderne.

Mod Landets Lov hun syndet har.

Montano.

Landets Lov her kraftesløs var.

Ridderne (med Strenghed):

Nei! Troløshedens Straf ei blandt os blev
afskaffet!
Edelig sværge vi: hun skiændig sveeg sin Pagt!
Vi hævne Troskabs Magt!
Vor Lykkes Grundvold har Troskab lagt!
thi vorde Meeneed straffet!

Montano (bævende):

Og den Straf, som hiin Lov Jer paabød —?

Ridderne (med Styrke):

— Er: Død!

Montano
(med den heftigste Lidenskab):

Hvad! Død?
Naade! Naade! Naade for hende!
Ei hiin Lov har jeg kiendt; Straffens Dom
I afvende!
Trods hendes grumme Sviig
jeg Hævn frasiger mig.
Kun i mit Raseri
Jeg Stephanie kunde anklage;
jeg raaber nu, det er forbi:
o, frels hende! frels hendes Dage!

Ridderne.

Nei! ingen Naade!
Hiin Brøde kræver Straf og Blod!

Montano.

Hvilken Qval! — o, Gud! giv mig Mod!

Ridderne.

Kom blot ihu, hvad selv Du saae!
Lad Hævnen raade!
Ja, hendes Svig Du mindes maa!
Du denne Nat ei glemme!
I Boler-Arm
hun Dig torde beskiæmme!

Montano.

Lad af! o tie! piin ei min Barm!

Ridderne (paa samme Tiid):

Kom blot ihu, hvad selv Du saae!
Denne Nat Du ei glemme!
Den Falskes Sviig Du mindes maa!
Hun Dig torde beskiæmme!

Montano.

Venner! tier! lader af! ei denne bittre Qval!

Ridderne.

Nei, nei! for vor Hævn hun segne skal!

Montano.

O! forbarmer Jer, skaaner Stephanie!

Ridderne.

Nei, nei! til Død vi den Falske indvie!
Hendes Dødsstund er nær!
Dødens Dom fældet er!

Montano.

Hører min Bøn!
Naade! Naade! Naade for hende!
Ei hiin Lov har jeg kiendt; Straffens Dom
I afvende!

Ridderne.

Nei, nei! hun skal høste sin Løn!
Spar Din frugtløse Bøn!
Straffens Sværd mod den Utro vi vende!

Montano
(stedse med stigende Lidenskab):

Naade! Naade! Naade for hende!

Ridderne.

Kom blot ihu! hvad selv Du saae!
Lad Hævnen raade!
Ja, hendes Sviig Du mindes maa!
Du denne Nat ei glemme!
I Boler=Arm hun Dig torde be-
skiæmme!

Montano.

Trods hendes grumme Sviig
jeg Hævn frasiger mig!

Paa eengang!

Paa eengang:

Kun i mit Raseri
Jeg Stephanie kunde anklage!
jeg raaber nu, det er forbi;
o, frels hende! frels hendes Dage!

Ridderne.

Spar Din Bøn!
Hun skal høste sin Løn!

Ridderne (blive ved):

Det er Pligt os Din Hævn at paatage.

Montano.

Ak! heller dræber mig!

Ridderne.

Snart skal Du skue Meenederskens Liig!
Vi ville vidne for Dig!

Montano.

Hører Kierligheds Skrig!
O, skaaner! barmhiertige vær!
(Han holder Brystet frem):
hvis ei, støder til! her mit Hierte er!

Ridderne.

Kun til Din Hævn vi drage vort Sværd.

(Ridderne forlade Skuepladsen).

Anden Scene.

Montano (allene; efter et Ophold, hvori han aldeles fortvivlet har hældet sig op til en Colonne): Uagtet mine Bønner, mine Taarer, gaae mine grusomme Venner nu og aflægge Vidnesbyrd imod Stephanie! de forføie sig til Domstolen, og om faa Timer maaskee — ak! thi det er jo kun altfor sandt, at hun har forraadet mig! — Men jeg elsker, jeg tilbeder hende endnu, og hendes Dødsstraf er en Tanke, som jeg ikke kan udholde! Skal hendes Død da være mit Værk? O, ulykſalige Montano!

Romance.

1ste Vers.

O, bittre Qval! jeg myrder selv min Brud!
hun med sit Blod affone skal sin Brøde!
Men i mit Bryst Elskovs Flammer end gløde!
selv med mit Liv jeg vilde frie Dig ud!

Du, falske Mø! mig kun Jammer har givet,
og dog Din Død vil berøve mig Livet!

2det Vers.

Du fristed mig, forhadte Hævnelyst!
jeg klaged an min evigelskte Pige!
Skiøndt ingen Tvivl tør hiin Visheds modsige,
Dig Kierlighed forsvarer i mit Bryst!
Du, falske Mø! mig kun Jammer har givet,
og dog Din Død vil berøve mig Livet!

3die Vers.

Alnaadens Gud! mit Hiertes Qval Du veed:
sluk med mit Blod min Marters vilde Flammer!
det samme Hug, som Meenedersken rammer,
Anklageren i Graven styrte ned!
Du, falske Mø! mig kun Jammer har givet,
og dog Din Død vil berøve mig Livet!

(Han bliver staaende i en sørgmodig Stilling).

Tredie Scene.

Montano. Salvator.

Salvator (træder ind, standser og betragter Montano med Veemod).

Montano (vender sig om). Er det Dem, ærværdige Fader? — O, De seer det ulykkeligste blandt Menneskene!

Salvator. Nu græder Du, Montano! efter det vilde Raseri følge Taarer.

Montano. Ja, og de bittreste Taarer! Stephanie skal døe!

Salvator. Det var Din Villie.

Montano. Jeg kiendte ikke denne grusomme Lóv!

Salvator. Ulyksalige Stephanie!

Montano. O, min Fader! hvor fryder det mig ikke, at høre Dig yttre denne Medlidenhed med hendes Skiebne! Du, Du vil forstaae mig! Du vil føle alle dette sønderslidte Hiertes Qvaler! — Mine Venner — o, de forstaae mig

ikke! Naar jeg nævner Omhed, tale de om den kolde Ære! naar jeg sukker: "Stephanie! jeg elsker Dig endnu!" raabe de: "blodig Hævn!" — Du ligner ikke dem, fromme Salvator! — Nei, jeg føler, at jeg hviler op mod et Hierte, der er dannet til at fatte mit!

Salvator. Ulykkelige unge Mand! Du rører mig! — Kunde Du da ikke formaae hendes Anklagere til at —?

Montano (afbryder ham): Jeg formaaer intet! De Umennesker hige efter at vidne imod hende, og deres Vidnesbyrd er Døden!

Salvator. Hvad kan da forbittre dem saa høilig imod den Ulyksalige?

Montano. Synet af hendes Forræderi.

Salvator. Stephanies Forræderi!?

Montano. Ja! de vare Alle Vidner dertil! — jeg ogsaa! — mine egne Øine saae det! — O, Stephanie! Stephanie! var det den Løn Du forbeholdt den ømmeste Kierlighed!

Salvator. Jeg beklager Dig, Montano! — o, hvi er Du ikke istand til at høre mig!

Montano. Tael! tael, ærværdige Fader!

Salvator. Du siger, at Du har selv været Vidne til Stephanies Utroskab!

Montano. O! desværre, ja!

Salvator (med Fasthed): Du har bedraget Dig; en Vildfarelse har blændet Dit Syn.

Montano. Hvilken Vildfarelse?

Salvator. Jeg har seet Stephanie fødes og opblomstre — jeg har seet alle hendes Hiertes Følelser udvikles —

Montano. Gud! var det muligt! —

Salvator (bliver ved): Det var Oprigtigheden, Blidheden selv! Alle qvindelige Dyder besielede den fromme Pige! — saa hurtig overskrider ingen det Mellemrum, som skiller Dyden fra Lasten! Jeg igientager: Du har bedraget Dig!

Montano. Skulde jeg være saa lykkelig, at et falskt Skin havde — O, Salvator! misbrug ikke min Svaghed! mit Hierte vil saa gierne troe Dine Ord!

Salvator. Misbruge Din Svaghed? — nei! jeg ønsker blot, at Sandhed skal seire!

Montano. Men — Altamont selv — —

Salvator. Altamont! ? — Kan Du ogsaa lide paa denne Altamont?

Montano. Han er min Ven.

Salvator. Navnet Ven er en høi Ærestitel!

Montano. Han fortiener den vist!

Salvator (tager hans Haand): Montano! — maa jeg meddele Dig mine mørke Giisninger, min Mistanke?

Montano. Tael, tael, min Fader!

Salvator. Skrækkelige Rænker ligge skiulte under denne Beskyldning mod Leonatis Datter! — Veed Du, hvem jeg mistænker for at være Ophavsmanden? — : Altamont!

Montano. Altamont! — Altamont? — Vistnok var han den Første, som vilde vække en Tvivl hos mig om Stephanies Troskab — men hvorfor skulde han — ?

Salvator (afbryder ham): For at hævne sig paa den han elsker! Jeg troer han er Din Medbeiler.

Montano. Han! min Medbeiler! — o! var det sandt —!

Salvator. Beviser kan jeg ikke fremføre — Ondskaben driver sit Værk i Mørket! — men jeg har stærke Formodninger.

Montano. Forklar Dig tydeligere!

Salvator. Da Du beskyldte Stephanie, holdt jeg Die med Altamont —

Montano (hastig): Nu vel?

Salvator. — Og han blegnede!

Montano. Saaledes forekom det mig ogsaa, men jeg vilde ikke troe mig selv.

Salvator. Da de andre Riddere svore, løftede han sin bævende Haand, men Samvittigheden drog den ned, og han taug!

Montano. Han taug — ja, det mindes jeg!

Salvator. Og tilsidst, venteligt af Frygt for, at den krænkede Uskyldighed ved en nøiere Forklaring skulde seire og forsone Dig med Stephanie, drog han Dig med Heftighed ud af Capellet!

Montano (med Lidenskab): Du har Ret! — Jeg iler hen at adspørge ham. — De Tvivl Du har indskudt mig —

Salvator. Bliv her — han kommer. Jeg lader Eder være allene. Søn! for at erfare Sandheden maa Du dæmpe Din Lidenskab og bruge Forstillelse; har Du ogsaa Kraft dertil?

Montano. O! jeg har Kraft til Alt, naar Lønnen er Overbeviisning om Stephanies Uskyldighed!

Salvator. Rolighed! Klogskab! og List!

Montano. At bruge List mod en Ven — endogsaa blot mod den vi ansaae for Ven — er tungt! men jeg skal følge Dine Raad. — O, min Fader! jeg vidsde, at i Dig vilde jeg finde en kierlig Trøster!

Salvator. At trøste de Ulykkelige og fremme Sandhedens Lys er mit Kald og min Fryd!

Montano (seer ud). O! hvor bliver han af? Min hele Siel brænder efter at faae Vished!

Salvator (seer ligeledes ud). Han staaer stille — og seer her henimod. O, dette Aasyn maler den dulgte Brøde! Gud har trykket Cains Mærke paa hans Pande! — Jeg gaaer tilbage til Stephanie; gid den Samtale, som venter Dig, maa vise Dig hendes rene Uskyld, — o, med hvilken Fryd skal jeg da ikke sammenføie Eders Hænder! (Han gaaer).

Fierde Scene.

Montano (allene).

Hvilken martrende Uvished! — Her en elsket Mø! — der en Ven! — een af dem har bedraget mig! — men hvem? — Skulde det være muligt, at under det ømmeste Venskabs Maske — ? — o, da maatte Altamont være et Uhyre! Imidlertiid, hvis han elsker Stephanie, saa er

han istand til Alt! — Ja, hvorfor holdt han mig tilbage i Nat, da jeg vilde giennembore den Forræder, som steg op paa Altanen? — "Ondskaben driver sit Værk i Mørket!" sagde den ærværdige Salvator; han har ikke mindste Tvivl om Altamonts Misgierning; — men, hvilke Midler har den Troløse da brugt? Jeg saae jo selv Stephanie, da hun — — Nei! jeg begriber det ikke! — mine Sandser forvildes! — jeg maa gaae til Altamont! — Ah, der er han. — Hvad er det for en ond Følelse, der leirer sig her om mit Hierte? ja, mig synes jeg føler, at jeg er nær ved min Medbeiler! — Jeg vil give nøie Agt paa ham.

Femte Scene.

Montano. Altamont.

Altamont. Kiere Montano! Din Ven kommer for at trøste Dig.

Montano (afsides): Hvor alle hans Træk ere falske! det er første Gang jeg seer det.

Altamont. Du tier, Montano? Har Du intet Svar for trofast Venskab?

Montano (med Overvindelse): Det trænger jeg til! Du har givet mit Hierte et sønderknusende Slag!

Altamont. Vær Mand! Du havde Mod nok til at beskiæmme en troløs Brud; hav nu ogsaa Mod til ikke at græmme Dig over hendes Død!

Montano (langsom): Altamont! hendes Dom er endnu ikke fældet.

Altamont. Den vil snart blive det. Dommerne samles, og mit, samt de andre Vidners Udsagn —

Montano (seer vist paa ham): Men hænder det dog ikke stundum, at i det Øieblik Dommen skal fældes, kan paa eengang et uventet Lys — (afsides): Han blegner — o, Stephanie!

Altamont, (som forgieves søger at fatte sig): Nu vel? —

Montano (som før): Jeg mener, Omstændigheder, som ingen forudsaae, kunne jo forvandle Misdæderen til Uskyldig og den Anklagede til Anklager. — (sagte): Hans Urolighed forøges!

Altamont. Det er vel sandt — men i dette Tilfælde — hvor en saa bestemt Vished — —

Montano. Altamont!

Altamont (med heftigt forandret Stemme): Montano — —

Montano (som før): Der gaaer et Rygte — —

Altamont. Et Rygte? — Og det er? — —

Montano. Men hvad fattes Dig? Du lader urolig? —

Altamont (forlegen): Kan jeg vel være rolig, naar jeg skal følge en Qvinde til Retterstedet?

Montano (med Gysen): Til Retterstedet!? — nei, det kan Du vistnok ikke være! — men nylig opmuntrede Du jo dog mig til, rolig at see Stephanie døe — Stephanie, som jeg har elsket! — og Du, som aldrig har følt noget for hende — thi det har Du jo ikke?

Altamont (med den heftigste Sindsuro): Nei, aldrig.

Montano (afsides): Han er min Medbeiler! (høit): Hvorledes gaaer det til, at Du er saa urolig?

Altamont. Nei, — det er jeg ikke.

Montano (med Udbrud): Jo, Elendige! det er Du! og nu seer jeg kun altfor tydelig — —!

Altamont (afbryder ham). Hvad seer Du?

Montano. At Du elsker Stephanie, og at Du har bedraget mig!

Altamont. Jeg?

Montano. Ja, Du! Din bævende Røst, Dine blege Kinder og Dit skulende Blik, Alt røber Forbryderen! — Du søger forgieves at fatte Dig! Dit Ansigt er ærligere end Du, og den Vold Du giør paa Dig selv, viser endnu tydeligere baade Din uværdige Elskov og Dit lumske Bedrageri!

Altamont. Montano! hvorledes var det muligt, at jeg —?

Montano. De Midler, Du har brugt, kiender jeg ikke; men det er vist, at Du har skiændig forraadt mig, og Vee — Himmel! hvilken Lysstraale viser der sig ikke paa eengang for mine Øine! Det var Nat, mørk Nat i Gaar, da jeg saae hiin Skikkelse paa Altanen — var det ikke muligt, at det kunde have været en anden end Stephanie?! — Du gaaer herfra? bliv! bliv, Ulykfalige! og svar! —: var det ogsaa virkelig Stephanie?

Altamont (stolt): Holder Du Forhør over mig?

Montano (i en skrækkelig Tone): Var det virkelig Stephanie?

Altamont. Saae Du hende da ikke ligesaa tydeligt som jeg? Betænk, hvilken uværdig Mistanke Du yttrer! Er det Lønnen for min trofaste Iver? Jeg erfarer, at Du er nærved at indgaae et skiændigt Ægteskab; jeg iler hertil, for at advare Dig. For Dit Vel allene udsætter jeg mig for en mægtig Slægts Fiendskab, og efter saamegen Opoffrelse mistænker Du mig! —

truer Du mig! behandler mig som Din Fiende! — Min Hævn skal være, at tiene Dig imod Din Villie! jeg kiender den sande Vens Pligter, og dem skal jeg opfylde indtil det Yderste! Dommerne samles — for dem vil jeg aflægge Vidnesbyrd imod den Meenederske, som blot modtog Dit Navn for at vanære det. (Han vil gaae).

Montano. Ikke af Stedet!

Altamont (med Stolthed): Hvem vil holde mig tilbage.

Montano (griber ham om Armen). Jeg!

Altamont. Blinde!

Montano. Jeg vil ikke taale, at Dine urene Læber anden Gang besmitte Uskyldigheden! Da Du ikke vil bekiende Sandheden, skal jeg søge den i Dit skiændige Blod! Jeg ædsker Dig til Tvekamp.

Altamont. Du vil angribe en Vens Liv?!

Montano. En Forræders Liv! — Du tøver? — dog, kan jeg undres derover? — en Nidding var ogsaa stedse feig! —

Altamont (med Harme): Nidding?! feig?! — disse Ord bestemme mig! Nu tager jeg imod Din Udædskning. Men inden vi gaae til Kampen — inden vi begynde den, vil jeg allerede giennembore Dit Hierte med et gloende Sværd, og fryde mig ved Din Marter! (langsom): Viid — viid: al Din Mistanke er grundet! alle Dine Giisninger ere sande! jeg tilbeder Stephanie! og rasende over, ikke at kunne erholde hendes Haand, vilde jeg hævne mig baade over hende og over Dig!

Montano. Hævne Dig — over hende? Uhyre!

Altamont. Viid Alt: jeg lod Dig see et Fruentimmer paa Altanen, som tog imod sin Elsker; dette Fruentimmer var ikke Stephanie — det var en Anden, iført hendes Klæder; baade hun og den foregivne Elsker vare bestukne! — See, nu veed Du Alt! — men kun Du, Du allene skal erfare dette! enten jeg seirer eller falder, tager jeg denne dyrebare Hemmelighed med mig, og Din Stephanie er ligefuldt Dødsens! Nu er jeg rede til at følge Dig til Kamppladsen;

jeg gaaer derhen med den fryderige Vished, at Du skal aldrig blive Eier af en Pige, som kunde elske en anden end mig!

(Her begynder Musikken, og de følgende Replikker til Duettens Begyndelse, reciteres som Melodrama).

Montano (rasende): Kom, Ulyksalige!

Altamont. Jeg længes efter at giennembore Dig!

Montano. Kom, og høst Dine Misgierningers Løn!

Altamont. Lad mig slukke min Hævn i Dit Blod!

Montano. Følg med! Kom!

Altamont. Ja, afsted! kom! (De ile ud med dragne Sværd. — Nogle Tacter efter komme Soldater ind fra den modsatte Side, og besætte alle Udgangene).

Siette Scene.

Salvator. Stephanie. Vagt.

Stephanie (træder langsomt ind, støttende sig paa Salvator).

Duet.

Salvator.

O, kom! o, kom, ulykkelige Pige!
udgyd Din bittre Sorg i min Barm!
See, Gud, før Du i Graven skal nedstige,
en Støttestav Dig giver i Vennens Arm!
Stoel paa ham, som ei Uskyld forlader!
slaae Din Liid til Alskabningens Fader!

Stephanie.

Ak! min Ven mig mistænker! — hader mig!
kan mig flye!
hvor kan jeg frygte da de Qvaler, som mig
true? —
Hvis blot min Faders Blik jeg maa forsonet
skue,
jeg taalig tyer til Dig, o Gravens svale Ly!

Paa eengang:

O, Montano! — Min Fader! —
Og Du, min Ven! min Støttestav!
Nu da Alt mig forlader,
Du opholde mit Mod, da jeg skuer min Grav!
Til hver, som er mig kier,
mit sidste Ønske bær!
dem snart min Uskyld vise vil Alfader!
dette Haab mig ikke forlader!

Salvator.

Forglem, forglem, ulykkelige Pige,
den bittre Qval, som raser i Din Barm!
See, Gud, før Du i Graven skal nedstige,
en Støttestav Dig giver i Vennens Arm!
Stoel paa ham, som ei Uskyld forlader!
slaae Din Liid til Alskabningens Fader!

Stephanie.

Ak! bed dem græde ved mit Liig!

Salvator.

Endnu kan Himlen frelse Dig!

Stephanie.

Naar jeg gaaer til den rædsomme Grav,
jeg dette trøstende Haab med mig tage!

Salvator.

Den, hvis Almagt Dig Livskraften gav,
kan og fra Graven Dig rive tilbage.

Sammen:

Stephanie.

Det er min sidste Bøn;
glem den ei, fromme Fader!

Salvator.

Til Gud henvend Din Bøn;
af ham faaer Dyden Løn,
og han ingen Uskyldig forlader!

(Stephanie omfavner Munken med Inderlighed).

Syvende Scene.

Salvator. Stephanie. Vagten.
Leonati.

Leonati,

(træder ind, overvældet af Smerte; da han seer
Stephanie, vil han gaae ud igien).

Min Datter! — —

Salvator
(bliver ham vaer, og siger til Stephanie):
Seer Du Din Fader?

Terzet.

Stephanie
(styrter i Veien for sin Fader, og omfavner hans Knæe).

Min Fader! bliv! o, bliv!
O, tilgiv!

Leonati (river sig løs).

Nei, aldrig! Nei!

Salvator (standser ham):

Fly hende ei!
Formild, o Fader, denne Harme!
betragt Dit Barn, og glem Dit Nag!
Min ømme Ven! aabn Dine Arme!
med Stephanie Afsked tag
før Hiertet skal i Døden briste!
Maaskee det Favntag er det sidste!
Betænk hun snart skal Livet miste!

Det er jo Herrens Bud,
forsonlige at være.
Husk Himlens milde Lære:
hver Skyld kan slettes ud!

Leonati (overvældet af sine Følelser):

Min Datter! — ak, min Datter sit unge Liv
skal miste!
Ved dette Syn Faderhiertet i Barmen vil briste!

Salvator (afsides):

Han er rørt!

Stephanie
(knælende med oprakte Hænder):
Almagts Gud! —

Salvator (som før):

O Natur! —

Stephanie (bliver ved):
Du Dig forbarme!

Salvator (bliver ved):

Paa Omgang:
Høit anstræng Din stærke Røst!
ton med Vælde i Faderens Bryst!

Stephanie (bliver ved):

Aabn mig min Faders Arme!
vær ei døv ved min Røst!

Paa eengang:

Leonati.

Høit Naturen i mit Bryst
hæver vældig sin Røst.

(bævende):
Stephanie! —

Stephanie
(mellem Haab og Frygt og med udbredte Arme):
O, min Fader! — —

Leonati
(med Udbrud, i det han trykker hende op til sit Hierte):

Mit Barn! jeg Dig forlader!
Skyldig eller uskyldig omfavn igien Din Fader!

Stephanie (henrykt):

Paa eengang:

O, glade, fryderige Øieblik!
Han mig favner! jeg har atter en Fader!
Han mig tilgiver — mig ei hader!
O, fryderige Øieblik!

Salvator (betragtende dem):

Atter, Natur! Din fordums Ret Du fik!
Almagts Gud! hans Blik Du oplader!
Ved Dig fandt Datteren sin Fader!

Leonati (til Stephanie):

Kom! kom! omfavn Din Fader!
Naturens Vaaben Seier fik
i dette glade Dieblik!

Paa engang:

Attende Scene.

Leonati. Stephanie. Salvator.
Vagten. Riddere.

Ridderne
(nærme sig med Strenghed til Stephanie):

Domstolen venter Dig nu!
Os følge Du!
Timen er kommen! lyd vort Bud!

Leonati (fortvivlet):

Min Datter!

Stephanie og Salvator (paa samme Tiid):

Naadens Gud!

(Ridderne ville føre hende bort; hun gaaer hengiven med Salvator og Ridderne, efterat hun har omfavnet Leonati, som er i Fortvivlelse og ikke vil slippe hende. Man hører Larm udenfor).

Niende Scene.

Leonati. Stephanie. Salvator. Vagten. Ridderne. Montano (iler ind med) hele Folket, (og standser de Bortgaaende).

Montano. Standser! holder inde! hun er uskyldig!

Stephanie. Gud! Tak! — ja, jeg er uskyldig!

Salvator. Jeg vidsde det!

Leonati. Min Datter er uskyldig!

Montano. Ja! en Qvinde, som var lestukken og iført Stephanies Klæder — en forklædt Vaabendrager — Mørket — en feig og troløs Vens Bagvaskelser — alt dette forvoldte min skrækkelige Vildfarelse! Men ved Dødens Porte trykkede den evige Retfærdighed Forræderen med sin tunge Haand; han følde Anger og Nag, og i Paahør af Folket, som var ilet til ved Lyden af vore Vaaben, bekiendte han sin Misgierning, og hans rindende Blod aftvættede den ufortiente Skiændsel. Ædle Leonati! Din Datters Ære er hævnet; Altamont er ikke mere.

Leonati. Altamont! —

Stephanie. Gud!

Leonati. O, min Datter!

Salvator. Evige Forsyn! (Disse fire Replikker siges paa eengang).

Montano. Men, hulde Stephanie! i mine egne Øine er jeg derfor ikke mindre strafskyldig, da jeg et Øieblik kunde tvivle om Din Kierlighed! Fæld min Dom! — jeg venter den her for Dine Fødder!

Final.

Montano (til Stephanie):

Er den, som Dig kunde miskiende,
værdig at eie Din Haand?

Leonati (paa samme Tiid):

Min Datter! jeg grumt kunde nænde
at sønderrive Blodets Baand!

Stephanie (med Omhed):

Du, min Fader, elsker Din Datter,
Du, Montano, elsker Din Brud,
hvert Minde om Sorg slettes ud —

(Hun slutter sine Arme om dem begge).

mit Alt omfavner jeg jo atter!

Montano. Leonati og Salvator.

Høimodige Siel!

Hele Choret.

O, Stund riig paa Held!

Montano. Leonati. Salvator og Choret.

Velan! ved Altret den Eed (vi / (I sværge,
som ene Døden bryde skal!

Montano. Salvator og Leonati.

Evig Kierlighed vil afværge
hver grusom Tvivl, hver bitter Qval!

Slutnings-Chor.

Himmelske Glæde!
tag her Dit Sæde!
Hierternes Baand
vorder Troskabs Kiæde,
naar Brud rækker elsket Brudgom sin Haand!
Du, skiønne Brud,
skal her modtage
Dydens Løn af Godheds Gud!
Vort Hierte i Sang bryde ud:
Herrens Engle! beskierm hendes Dage!

(Hele Choret danner en stor Grouppe om Stephanie, Montano, Leonati og Salvator, og

Dækket falder).

392